SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1935 | 84. AARGANG

GUD VIRKER IBLANDT OS.

OPLEVELSER I MISSIONEN.

Af Ældste *Orson B. West.*

Gud virker i Dag iblandt Menneskenes Børn, lige saa vel som han gjorde i fordums Dage. Hans Veje er ganske vist ikke vore Veje, og undertiden kan vi ikke forstaa hans Handlemaade, forend det senere gaar op for os, at det, vi ansaa for at være det daarligste for os, i Virkeligheden var det bedste. Vi kan daglig se Beviser paa hans Omsorg for os og den Maade, han virker iblandt os paa. Den samme Kraft, den samme Myndighed, som Frelseren gav sine Disciple, er paa Jorden i Dag. Tusinder af Mænd er i Besiddelse af det hellige Præstedomme, der giver dem Ret til at handle i Herrens Navn.

EN UNG MANDS MISSION.

Sker der en Omvæltning i den unge Mands Liv, der er blevet kaldet til at udføre en Mission? Jeg vil uden Tøven sige ja. Den anden Dag, jeg var i Missionsmarken, fandt der noget Sted, der bevirkede, at jeg fik en alvorligere Indstilling overfor Livet. Jeg havde opsendt Bønner til min himmelske Fader, forend jeg kom paa Mission, og mange af dem var blevet besvaret. Men der kom nu ligesom en stærkere direkte Forbindelse med Himmelens Gud. Hvad var det, der for-

andrede min Indstilling? En ganske dagligdags Begivenhed blandt Missionærerne; den allerførste Morgen, jeg vaagnede op, kaldte Distriktspræsidenten, førend vi endnu havde spist Frokost, vi unge Mænd sammen for at holde Bøn; vi var samlet en seks-syv Missionærer, vi knælede alle ned for Herrens Trone. Jeg kunde ikke komme bort fra den vidunderlige Indflydelse, denne Bøn havde paa mig — hvor i Verden kunde jeg gaa hen og se saa mange unge Mænd, der allesammen kom fra forskellige Forhold i Livet, ydmygt og oprigtigt knæle ned og bede Herren om Hjælp for denne Dag, som vi nu skulde paabegynde?

MISSIONSMØDER.

Aldrig vil jeg glemme det første Missionærmøde, jeg overværede. Det var altsammen nyt for mig; mine Forventninger var spændt højt; thi jeg havde hørt saa meget om den vidunderlige Aand, der var til Stede i disse Møder. Men jeg blev ikke skuffet i mine højtstemte Forventninger; aldrig havde jeg været udsat for saa stor en Paavirkning af Guds Aand; da det var min Tur til at bære mit Vidnesbyrd, kunde jeg ikke sige mange Ord, førend jeg græd som et Barn. Var det af Sorg? Havde jeg fortrudt mit Skridt? Nej, af Glæde og Lykke udgød jeg mange Taarer. Du, der ikke har prøvet at græde af Glæde, er gaaet Glip af noget af det skønneste og vidunderligste i Livet. I Sandhed kunde vi synge »Guds Aand som en Ild nu begynder at lue«.

VENSKAB OG KAMMERATSKAB.

Da jeg havde været i Missionsmarken nogle faa Maaneder, begyndte jeg at fatte den Aand, der herskede blandt Missionærerne — Kammeratskabet og Venskabet, som fandtes blandt dem. I Missionsmarken sluttes der mangt et Venskab for Livet; vi lever sammen, bor sammen, lærer ofte hinandens Sorger og Bekymringer at kende, lærer at forstaa, hvad der ligger bag hver enkelt Missionær. Maatte enhver ung Mand og Kvinde nyde det Privilegium at komme ud i Missionsmarken! At hengive sig for en værdig Sag er at faa Udvikling paa Sjælen. Det er tvivlsomt, om nogen, der har hengivet deres Liv eller en Del deraf til en værdig Sags Forfremmelse, nogensinde har fortrudt deres Opofrelse.

HERRENS TJENERE.

Lidt efter lidt begynder den unge Missionær at forstaa, at han virkelig er en Herrens Tjener, der som han af al Evne

og Kraft forsoger at efterleve Evangeliets Principper. Og en Tjener er der altid Brug for. Hvad Arbejde udforer da en Herrens Tjener? Er der der noget at gore? I Verden er der Tusinder og atter Tusinder af Guds Sonner og Dotre, der ikke har hort Evangeliets frelsende Budskab, nogle, der ønsker at blive trostet i deres Sorg og Nod. Kan en ung Missionær med kun liden Erfaring i Livets Skole hjælpe andre, der er langt ældre og har Livets Erfaring bag sig? Ja. En Guds Tjener er en Guds Tjener, lige meget om han er ung eller gammel. Ungdommen har Gang paa Gang spillet en stor Rolle ved Forfremmelsen af Guds Værk paa denne Jord. Tænk blot paa Daniel og mange af de andre fordums Profeter og paa denne Husholdnings Profet. Kun 14 Aar gammel fik han det herlige Syn at se Faderen og Sønnen. Og der blev ogsaa Brug for min Kammerat og mig i den Gren, som vi virkede i. »Sygdom er enhver Mands Herre«, lyder det gamle Ordsprog; snart blev vi anmodet om at administrere til en af vore gode Sostre. Med Ydmyghed i vore Hjerter, erkendende vor Svaghed og Ringhed lagde vi vore Hænder paa vedkommendes Hoved og med Præstedommets Autoritet — det Præstedomme, som vi havde faaet af Herrens bemyndigede Tjenere eller med andre Ord af Herren selv — salvede vi den trofaste Soster. Herrens Aand var med os i rigt Maal — en Kraft, der ikke kan forklares med Ord, og denne vor Soster folte sig ojeblikkelig bedre.

FORFLYTTET.

At komme og gaa er enhver Missionærs Lod. Nu og da faar han Besked af Missionspræsidenten om, at hans Arbejdsfelt er blevet forlagt til et andet Sted. Undertiden er han meget bedrøvet over at skulle forlade sine gode Venner, men han véd, at den, der leder Missionen, er inspireret af Guds Aand — derfor rejser han uden Toven. Men han finder snart ud af, at paa det nye Sted er der lige saa meget at gore, dersom han soger efter det. Han har stadig dette for Øje: »Den største iblandt Eder er alles Tjener«. Ogsaa jeg blev forflyttet — men i den nye Gren fandt jeg det samme: gode Søskende og Venner, for hvem jeg maaske kunde gore en lille Smule. Ogsaa her oplevede min nye Kammerat og jeg Ting, der styrkede vor Tro paa Evangeliet og paa — Mennesket. En Aften kom en Soster til os — sorgbetynget. Kunde vi to unge Mænd hjælpe hende? Aldrig skal jeg glemme den Aften, da denne Soster og vi to Missionærer bøjede os ned og bad Herren om Hjælp — at hendes Sorg maatte blive slukt, at hun maatte faa et lysere Syn paa Livet. Hvilken

vidunderlig Indflydelse virkelig Kontakt med vor himmelske Fader har! Kan man da tvivle paa Guds Eksistens? Vi kunde ligefrem mærke hans Nærhed. Endnu et Vidnesbyrd havde vi faaet, at »Han lever, vor Forløser stor«.

UDDELING AF SKRIFTER.

Det første Bud til Ældsterne er, at de skal prædike Evangeliet til de flest mulige Mennesker, som de kommer i Berøring med. Derfor foretages der systematisk Uddeling af Skrifter; den unge Missionær, der kommer i Missionsmarken, har muligvis aldrig prøvet dette. Ogsaa derigennem faar han Udvikling; han maa forsvare sin Religion fra alle mulige Angreb og Synspunkter; han oplæres derved til at tænke selvstændigt; hans Vidnesbyrd vil uvilkaarligt vokse, fordi han vil kunne indse dette Værks Guddommelighed. Han vil ikke kunne finde nogle Fejl ved denne Kirkes Mission, Opbygning, Struktur og hele Budskab, fordi den er, hvad den er: Jesu Kristi Kirke.

Ogsaa jeg maatte høste mine Erfaringer ved dette Arbejde; de er ikke alle lige gode; det, der gjorde størst Indtryk paa mig, var Menneskenes ligegyldige Indstilling overfor Religion. En anden Erfaring gjorde jeg ogsaa, nemlig at »Mormon«kirken ikke er saa populær, og at der endnu blandt Befolkningen findes visse, som er blindet af gamle Fortællinger om de »frygtelige Mormoner«. Men gennem dette Arbejde findes der ogsaa oprigtige og ædle Sjæle, som vil »kende Hyrdens Røst« og er villige til at anerkende Nødvendigheden af Daaben.

DAAB.

Den Dag kommer, da Missionæren bliver spurgt, om han vil døbe en eller anden, som har fattet Tro paa Evangeliet. Han har maaske i længere Tid arbejdet med vedkommende med Hensyn til at forklare og forkynde Evangeliet. Og hvilken vidunderlig Handling en saadan Daabsordinance er! Den er præget af Størhed og Ro; nu er Tiden oprundet, som Kandidaten har set hen til med Længsel. Missionæren takker sin himmelske Fader, at han har faaet Lov til at indlemme en i hans Kirke.

VIDUNDERLIGE ERFARINGER.

Atter var Tiden kommet, da jeg skulde forflyttes. Jeg var ked af det; jeg syntes, at det hele saa sort ud; hvorfor kunde Missionspræsidenten ikke lade mig blive. Igen kan jeg kun sige: »Guds Veje er ikke vore Veje«. Thi det Sted, hvor jeg

nu kom til at arbejde, blev for mig rigt paa de vidunderligste Erfaringer i Missionstiden. For alt i Verden vilde jeg ikke have undværet Lejligheden til at arbejde i denne Gren. Arbejdet gik godt; jeg syntes, at Guds Aand i rigeligt Maal var udgydt over os alle i Grenen; jeg véd, at Guds Aand var til Stede ved vore Moder. Kan man forklare med Ord Vidunderligheden ved et Mode, hvor Guds Aand er udgydt over Forsamlingen? *Nej.* Kærlighedens Aand var den mest fremherskende. Grenen var mod Maalet: *en lykkelig Familie.*

Jeg havde aldrig rigtig troet, at ganske unge kunde have et rigtigt Vidnesbyrd om Evangeliet, men jeg forandrede snart min Mening. Vi havde et Par unge, der undersogte Evangeliet med Alvor og Oprigtighed; en sand Omvendelse fandt Sted med disse; begyndte at efterleve Visdomordet. Hvor mange Medlemmer findes der ikke, som synes, at det ikke er nodvendigt at overholde dette Bud fra Herren. Jeg har set flere Eksempler paa i denne Gren, at Mennesker, der endnu ikke var Medlemmer af Kirken, forsagede Kaffe og The. Hvad driver dem dertil? Jeg har kun et Svar: Tro paa Evangeliet og Ældsternes Budskab. Disse Erfaringer og Oplevelser styrker os i vor Tro; vi forstaar, at der bag denne Kirke ligger en storre Kraft, som vi maaske ikke fuldt ud kan fatte.

De 20 Maaneder, jeg har tilbragt i Missionsmarken, har ubetinget været den bedste Tid i mit Liv; den har givet mit Liv storre Indhold, fordi jeg kan sige, at jeg véd, at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Son, og at Joseph Smith er og var den levende Guds Profet. Jeg har lært dette: Paaskonnelse, nemlig af Livet, af Kirken, Familier og Soskende.

Hvis vi blot fuldt ud kunde fatte og forstaa det vidunderlige, der findes i Jesu Kristi Evangelium, saa vilde vi forandre mangt og meget i vort Liv; vi har faaet det storste Ansvar ved at være Medlemmer af denne Kirke — men hvor der er et stort Ansvar, vil de Velsignelser, ma hoster ved at udfore Ansvaret, i samme Grad være store.

Den kosteligste Perle paa Jorden er *Jesu Kristi Evangelium.* Du har faaet den, min Ven! Benyt den, saaledes at den maa hjælpe dig i dit daglige Liv, at du maa herliggore dit Kald paa denne Jord. Ethvert Medlem af denne Kirke kan høste uendelig store Velsignelser ved at efterleve dette *Evangelium. Begynd i Dag!*

ET MISSIONÆRMØDE.

»Ingen Missionær véd, hvad det vil sige at være Missionær, for han har overværet et Missionærmode,« siger Apostel John A. Widtsoe i »The Succesful Missionary«. Alle, som har haft Lejlighed til at gaa paa Mission og overværet Missionærmøder, vil fuldt og helt anerkende denne Udtalelse. Hvorledes foregaar et Missionærmode? Hvorfor er de saa vidunderlige? Hvorledes kan I da holde ud at være saa længe til Møder? Disse og lignende Spørgsmaal har mine Kammerater og jeg ofte været ude for, og vi er oprigtige, naar vi til disse siger: »Dette kan ikke til fulde forklares, men det maa erfares. Gid du maatte opleve at overvære et saadant Møde, for saa vil du komme til samme Resultat.«

Jeg skal dog forsøge at fortælle lidt om, hvad vi foretager paa et saadant Møde, og hvad det er, der gør dem saa vidunderlige. For at være sikker paa Forstaaelse vil jeg spørge: »Har du nogensinde overværet et virkeligt vidunderligt Fastemøde?« Hvis ikke, vil det maaske være lidt svært at følge mig, men om du har haft den Glæde, spørger jeg igen: »Hvad var Aarsagen til, at dette Møde var saa vidunderligt?« — Svaret vil uden Tvivl være omtrent saadant: »Fordi Guds Aand var til Stede i saa rigt Maal, at vi kunde føle det.« — Hvorfor? — »Fordi vi alle var *ydmyge* og *enige;* vi kom til dette Møde for at faa Kraft og Styrke til i den kommende Maaned at tjene Herren.« Her har vi altsaa Nøglen til at modtage Guds Kraft, gennem YDMYGHED, ENIGHED og ØNSKE OM AT TJENE HERREN. —

Naar vi som Missionærer har mødt Modgang, Sorger og Besværligheder, da er det, at vi med Længsel ser hen til den Tid, hvor vi kan mødes med vore Kammerater for at modtage en Del af den gode Aand, som de besidder, og selvom alt er lyst for os, er vi altid glade for at komme sammen og opbygges i hverandres Selskab. — Jeg ønsker her at bemærke, at dette ikke paa nogen Maade skal fortælle, at vi ikke føler os opbygget i Soskendes Selskab, for selvfølgelig er vi altid glade for vore Soskende, som vi er iblandt. Men det kan dog ikke nægtes, at vore Medarbejdere staar os et Skridt nærmere, fordi vi har de samme Erfaringer, Vanskeligheder, Glæder og Sorger og derfor forstaar hverandre.

Naar vi med Lethed kan tilbringe en hel Dag i et Missionærmøde, er det fordi, vi siden sidste Møde har noteret de Ting op, som vi gerne vil have behandlet. Efter vor almindelige Aabning, har Missionspræsidenten som Regel altid en Del Instruktioner at give, som han har modtaget fra sine

Øverste, ligesom han ved sine Rundrejser ogsaa bemærker Ting, som han ønsker forandret. Disse Instruktioner har ofte taget den halve Tid. Missionærerne blive saa som Regel givet Anledning til at give Spørgsmaal, det være sig for deres Grens Velfærd eller fra deres Studium af Evangeliet, og dette er altid meget interessant og opbyggende, da vi jo ikke forlader et Problem, for det er løst. — Den sidste og vel mest betydningsfulde Del af Mødet er altid Vidnesbyrdet. De Vidnesbyrd og de Udtalelser, som der er blevet givet, har haft den største Værdi for mig og mine Kammerater, og det er i Sandhed disse, som sætter Prikken over *i*'et. Læs Ældste Orson West's Mening angaaende et Missionærmøde i den første Artikel i dette Blad, og De vil nu bedre forstaa os.

Jeg har overværet en Del Missionærmøder, og jeg er ærlig, naar jeg siger, at de har haft større Betydning for mig end alt andet; de har fyldt mig med Energi, om denne var ved at sloves, de har opmuntret mig, om jeg var nedtrykt, og de har ladet mig være et Sted, hvor denne Jords Kræfter ikke kunde forstyrre mig — efter at dette Møde var forbi, som jeg her taler om, og en Person, som ikke overværede Mødet, talte til mig, var det, som om jeg blev vækket af en Drøm.

Vort sidst afholdte Missionærmøde her i København den 1. Januar vil for mig blive tilføjet den Række af vidunderlige Minder, jeg har fra min Mission. Brødrene bar store og kraftige Vidnesbyrd, og ikke et Øje var tørt. Alle var de bestemt paa, at de i det kommende Aar vilde gøre endnu mere end hidtil. Jeg bringer nedenfor et Par Sætninger, som danner Hovedindholdet af hver enkelts Vidnesbyrd:

»Jeg har fra min Fader modtaget mange gode Bøger i den sidste Tid, og jeg er meget glad for at læse disse og prøver paa at sætte disse store Mænds Tanker ind som en Del af mit Liv.« — »Jeg vil sætte mit Liv i Pant for Kirken, om det var nødvendigt.« — »Missionærerne er de bedste Kammerater, jeg nogensinde har haft.« — »Vi faar netop det ud af vort Missionærarbejde, som vi yder.« — »Dette er det største Privilegium, jeg nogensinde har haft, at gaa paa Mission.« — »Lad os gøre vor Del og fuldende en god Mission.« — »Vi maa kæmpe, for Djævelen og hans Engle er imod os. . . . . Jeg vil blive bedre bekendt med Evangeliet i 1935.« — »Jeg ønsker at have en god Samvittighed og gøre mit Bedste.« — »Lad os være aktive. Er vi saadanne Missionærer, som vor Moder ønsker, vi skal være.« — »Jeg ønsker at leve saaledes, som min Moder og min Gud ønsker, at jeg skal leve.« — »Da min Stavs Præsident spurgte, hvornaar jeg kunde gaa paa Mission, fløj Ordene mig ud af Munden: »Nu«, selvom jeg

virkelig ikke onskede at gaa den Gang. Nu er jeg glad for, at jeg gik.« — »Lad os have hoje Idealer og lad os ikke skade Kirken.« — »Jeg haaber og beder, at jeg altid maa forblive trofast, hvis ikke, haaber jeg, at jeg maa blive slaaet til Jorden.« — »Jeg onsker at være en god Kammerat.« — »Jeg ønsker at gøre hver Dag til den bedste Dag i mit Liv.« — »Lad os arbejde, saa vi, naar vi rejser hjem, kan sige: »Jeg har gjort mit Bedste«.« — »Ansvaret er paa os. Lad os give Folket, hvad vi har.« — »Medens jeg har været paa Mission, har jeg modtaget et Vidnesbyrd.« — »Mine Tanker gaar tilbage til den Tid, jeg var paa Mission, den bedste Tid i hele mit Liv. Jeg er stolt af at kunne kalde jer mine Kammerater, naar jeg præsenterer jer for mine Venner, som ikke tilhører Kirken.«

Maatte denne Artikel bringe et Lys over, hvad et Missionærmøde virkeligt er, og maa den ogsaa samtidig bringe Søskende og Missionærerne tættere sammen, til fuld Enhed. thi saa vil vore Faste- og Vidnesbyrdsmoder blive lige saa vidunderlige som vore Missionærmøder.

William Ørum Pedersen.

EN BESKRIVELSE AF JESU KRISTI PERSON.

Oversat af *Jes I. Jessen,* Trappen pr. Graasten.

Følgende er den frie Oversættelse af en egenhændig Skrivelse af Statholderen fra Judæa — Publius Lentulus — hvormed denne giver den romerske Kejser Tiberius en Beretning om Jesu Kristi Person. Denne Skrivelse er i den adelige Familie Cæsarinis Besiddelse i Rom.

Jeg har fornummet, o Cæsar, at Du har onsket at vide det, som jeg hermed beretter. Den Mand, om hvem Du har spurgt mig, lever her i stor Anseelse og hedder Jesus Kristus. Folket kalder ham en Profet, men hans Disciple kalder ham for Guds Søn, Skaberen af Himmelen og Jorden og alle Ting, som var og er paa denne. Sandelig, o Cæsar, man horer daglig underlige Ting om denne Kristus, han gor de Døde levende og helbreder de Syge med kun et Ord. Hans Status er af Middelhojde, og han er meget smuk af Ansigtstræk. Hans Ansigt er saa majestætisk, at alle, som ser ham, enten maa faa ham kær eller frygte ham. Hans Haar har Farven som

en stærk moden Hasselnød og er glat kæmmet til Ørene, men fra disse og ned ad jordfarvet eller lidt lysere, han har paa Nazaræers Vis Haaret skilt i Midten. Hans Pande er jævn og aaben, Kinderne er glatte og uden Fregner og præget med Alvor. Næse og Mund er regelmæssige, Skæget er tæt ligesom Haaret, men ikke saa langt, skilt i Midten. Hans Blik er alvorligt og gennemtrængende, Øjnene ligner Solstraaler, saa formedelst deres Glans ingen kan se ind i dem. Naar han truer, vækker han Frygt, naar han formaner, trækker han til sig. Han er ogsaa glad, men med Værdighed. Der siges, at ingen har set ham hverken le eller græde. Hans Hænder og Arme er meget smukke. Hans Taler tilfredsstiller hans Tilhorere. Man ser ham sjælden, men naar man ser ham, er han meget alvorlig. Efter Udseende er han den smukkeste Mand, man kan se og tænke sig. Hans Moder gælder for at være den smukkeste Kvinde i dette Land. Naar Du Majestæt, o Cæsar, ønsker at se ham, som Du tidligere har tilskrevet mig, saa meddel mig det, og jeg skal straks sende ham til Dig.

Hans Lærdomme vækker den storste Beundring i hele Jerusalem. Han har aldrig studeret eller lært noget, men kender alle Lærdomme udenad. Han gaar barfodet og med bart Hoved omkring. Mange ler ad ham, men dem, som horer hans Lærdomme, beundrer og bæver for ham. Det siges, at et saadant Menneske er endnu aldrig set og hørt paa denne Egn. Eftersom Joderne fortæller, har endnu ingen uddelt saa vise Raad som denne, Jesus Kristus. Mange Joder betragter ham som en Gud og tror paa ham, men der er ogsaa mange, som anklager ham hos mig og paastaar, at han er en Modstander af Din Majestæt. Mig er disse ondskabsfulde Joder meget imod. Der paastaas, at han aldrig har gjort ondt imod nogen, men derimod godt imod mange. Disse, som kender ham, siger at have modtaget mange Velgerninger og er bleven helbredet af ham.

Desuagtet er jeg beredt at hore Dine Befalinger og gjore saa, som Du anordner. Lev vel!

Givet i Jerusalem i den syvende Indiktion i den elvte Maaned.

Din Majestæts trofaste og lydigste Statholder i Judæa

Publius Lentelus

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste George A. W. Petersen fra St. Johns, Arizona, ankom den 23. December til Kobenhavn.

Vi byder Ældste Petersen velkommen til Danmark og beder Herren velsigne ham i hans nye Arbejde. Han er beskikket til at arbejde i Randers Gren, Aarhus Distrtikt.

FORFLYTTELSER.

Ældste Calvin B. Jolley er forflyttet fra Aarhus til Esbjerg Distrikt, og Ældste Boyd Thomas Karren er forflyttet fra København til Esbjerg Distrikt. Disse to Brodre er beskikket til at virke i Sonderjylland med Bopæl i Haderslev. Grenene der har i nogen Tid været lukket, saa vi haaber, at Soskende vil gore alt for at hjælpe vore unge Brodre i deres Bestræbelser for at fremme Herrens Værk i denne Del af hans Vingaard.

GRENSKONFERENCER OG SPECIELLE MØDER I DEN DANSKE MISSION.

Grensmoder og specielle Moder vil blive afholdt i den danske Mission som folger:

Odense	Onsdag	den	6.	Februar
Haderslev	Torsdag	»	7.	»
Sonderborg	Fredag	»	8.	»
Esbjerg	Lordag	»	9.	»
Esbjerg	Sondag	»	10.	»
Herning	Mandag	»	11.	»
Silkeborg	Tirsdag	»	12.	»
Aalborg	Onsdag	»	13.	»
Bronderslev	Torsdag	»	14.	»
Hjorring	Fredag	»	15.	»
Aarhus	Lordag	»	16.	»
Aarhus	Sondag	»	17.	»
Randers	Mandag	»	18.	»
Kobenhavn	Sondag	»	24.	»

Vi haaber, at de ledende Brodre vil gore alt for, at disse Møder vil blive saa godt besogt som overhovedet muligt. Korte Rapporter bor gives fra hver Organisation, og Grenens Embedsmænd vil blive foreslaaet. Et Program af en eller anden Art bor arrangeres.

Vi vil gerne opmuntre og invitere Soskende og Venner i den danske Mission til at overvære disse Moder, for at de kan

blive saa vellykkede som vel muligt, og maa jeg til Slut bede Soskende komme sammen med den Beslutning: Vi vil i 1935 forliges og elske hverandre.

Alma L. Petersen.
Missionspræsident.

MISSIONÆRERNE I KØBENHAVN.

Alle Missionærerne i den danske Mission, med Undtagelse af 3, modtes den 29. December i Kobenhavn for at fejre Nytaar. Der var ialt 17, og jeg siger ikke for meget, naar jeg siger, at det var en stor Glæde at have disse Brodre iblandt os nogle faa Dage.

Sondag den 30. December blev af samme Grund overgivet til Ældsterne, og et godt Program, bestaaende af Sang, Musik og Tale, blev udfort.

Mandag Aften afholdtes en vellykket Fest. Aftenens Program var blandet, idet det baade var alvorligt og fornojeligt. Hen paa Aftenen serveredes Saftevand, Æbleskiver og Kage, som blev betalt af Præsident Petersen. Efter at have danset en kort Tid, blev Klokken 12, og vi onskede hverandre »Godt Nytaar« og gik hver til sit.

Den næste Dag var sikkert for Missionærerne den bedste, for den blev tilbragt i Missionærmode. Nærmere Omtale af dette Mode vil findes andetsteds i Bladet.

Det er ligesom, der ved disse Brodre er noget særligt, som gor deres Nærværelse behagelig, og ved at tænke det nærmere efter, finder vi sikkert den bedste Forklaring paa Aarsagen: »De er Herrens Tjenere«.

Tak for Besoget og vær velkommen til Ungdomsstævnet.

W. O. P.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

20. Januar.

SEEREN DANIEL.

Ikke længe efter, at Kong Nebukanezar havde provet Daniel og hans Medbrodre og Babylonerne for at se, hvis Levemaade var bedst, havde han en Drom, som forstyrrede ham meget. Kongerne og de ledende Mænd paa den Tid var meget overtroiske og havde derfor en Stab af Vismænd, som kunde

(Fortsættes Side 37.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

GUDDOMMELIG VEJLEDNING I PERSONLIGE AFFÆRER.

For kort Tid siden kom en Ven til os og bad os give ham Raad med Hensyn til Ting, som var af personlig Beskaffenhed. Skulde han gore saaledes eller saaledes i visse Affærer? Hvilket var klogest at gore? Hvis han kunde se ind i Fremtiden, vilde han ikke være i Tvivl om, hvad han vilde gore. Denne vor Ven var en erfaren Mand. Han har lært, at »gode Raad giver Tryghed«. Han véd, at der i Almindelighed i ethvert Problem findes mange forskellige Faktorer, som maa tages i Betragtning, og hver enkelt Faktors Betydning maa overvejes, for at Problemet kan loses paa en tilfredsstillende Maade. Kundskaben om, hvad Omstændighederne vil bringe om Maaneder eller Aar, vil naturligvis være af stor Betydning, naar det drejer sig om Tilfælde af den Art. Denne Kundskab er imidlertid i de fleste Tilfælde nægtet os, og derfor er det ,at en vis Usikkerhed kommer over os, naar vi skal løse et Problem, som har med Fremtiden at gore. Dette er det menneskelige Standpunkt.

Der er et andet Standpunkt, som er værd at tage i Betragtning — det angaar guddommelig Vejledning i vore personlige Affærer. Hvad mente Apostlen Jakob ellers, da han skrev: »Om nogen af eder fattes Visdom, han beder derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal det gives ham.« Og en af vore Profeter, Præsident Joseph F. Smith, talte endnu tydeligere, da han ved Generalkonferencen i April 1912 sagde: »Hvert Medlem i Kirken har den Rettighed at glæde sig over Aabenbaringens Aand og at modtage Kundskab fra samme, hvilken Aand ogsaa gives ham for hans eget Gode. . . . . Hvert Medlem har det Privilegium at udøve disse Gaver, naar det angaar hans egne Affærer, om det t. Eks. angaar Opdragelsen af hans Born eller Pasning af hans Gaard, Ejendom eller andre private Foretagender. Han har Ret til at nyde Aabenbarelsens Aand og erholde dens Inspiration til at gore det, som er bedst, saa at han al-

tid vil være viis, retfærdig og hæderlig i alt, hvad han gør. Jeg véd, at dette er et sandt Princip, og jeg véd, at jeg véd dette.«

Men vi bør ikke glemme, at ethvert guddommeligt Løfte er givet paa Betingelser. Men Hensyn til Svar paa Bøn om Visdom siger Apostlen Jakob meget tydeligt: »Men han bør bede i Tro, uden at tvivle, thi den, som tvivler, ligner en Havets Bølge, som drives og kastes af Vinden. Ikke maa nemlig det Menneske mene, at han skal faa noget af Herren.«

Himlene er aabnede for hver ærlig Sjæl, som vil modtage det Lys, den Forstand og den Kundskab, som er nødvendig for ham eller hende, til at løse Dagliglivets Problemer. Men om vi beder om Vejledning, lad os da være sikker paa at bede om Vejledning til at gøre Faderens Vilje, mer end vor egen. Med andre Ord: Naar vi gaar til Herren, lad os da være villig til at adlyde den Inspiration, som han giver os, for saa gør vi kun det, som vil være til vort Gavn, selvom det ikke tilfredsstiller vor egen Stolthed, selviske Ønsker eller Berømmelse. Senere vil vi saa tydeligt se, at det bliver til vort Bedste.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 35).

fortælle dem, hvad de forskellige Drømme og Begivenheder betød.

Den Drøm, som han havde haft, havde han imidlertid glemt om Morgenen, dog vidste han, at han havde haft en Drøm, og han ønskede nu ogsaa, at hans Vismænd skulde kunne fortælle ham, hvad han havde drømt, og hvad den betød. Dette kunde de dog ikke, og derfor blev der udstedt Befaling, at alle Vismænd i Babylon skulde dræbes, dersom ikke een kunde fortælle ham Drømmen og udtyde den. Det var paa den Tid, at Daniel og hans Medbrødre gik ind i deres Kammer og bad til Gud om Hjælp og Bistand, og de fik den. Kort derefter véd vi, at Daniel stod for Kongen og fortalte ham Drømmen og Udtydningen, som vi finder i Daniels Bog 2. Kapitel 27. til 49. Vers.

Senere havde Kongen atter en Drøm, som Spaamændene, Stjernekiggerne og Vismændene ikke kunde udtyde, selv om Kong Nebukanezar fortalte dem Drømmen. Da kom Daniel, og efter at have hørt Drømmen, fortalte han Betydningen, som væsentlig gik ud paa, at Kongen vilde blive overvundet af sine Fjender og jaget ud af Landet. Dette krævede stort Mod, men Daniel havde Tro paa Gud og udførte det Hverv, som var paalagt ham, og han benyttede endog Anledningen

til at give Kong Nebukanezar et godt Raad (læs Daniel 4: 27); men Kongen blev ikke bedre mod Folket, og Udtydningen gik derfor i Opfyldelse. Han blev udstødt fra Tronen. Hans Søn Beltsazar blev hans Efterfølger, men selv om han vidste og kendte de Advarsler, som var givet hans Fader, forandrede han ikke sit Levned, men begyndte sit Herredomme med at fejre et stort Gæstebud. Midt under dette skete der dog noget, som fik ham til at tænke over noget andet end Festligheder, for pludselig, som de sad og spiste, var det, som om en Finger skrev paa Væggen nogle Ord, som han ikke kunde udtyde. Straks sammenkaldte han de Vise, men da de heller ikke denne Gang kunde fortælle ham, hvad der stod, kaldte han atter paa Daniel, som mindede ham om, at han havde fortalt hans Fader, at det var bedst for ham, om han begyndte at leve et andet Liv. Nu fortsatte hans Søn i dette Spor, ja blev endog værre (læs Dan. 5: 22—31). Efter Kong Beltsazars Død blev Medernes Hersker, Darius, Konge i Babylonien, og til at styre Landet satte han 120 Prinser, som var under 3 Præsidenter, af hvilke Daniel var den overste. Da der nu var mange misundelige, forsøgte hans Fjender at komme ham til Livs (læs Dan. 6: 7—28). Efter dette ser vi, at Daniel bestod enhver Prøve med Glans, fordi han levede, som han skulde og burde. Gør du det? Kender du Visdomsordet? Hvad lærer det?

---

27. Januar.

JØDERNES TILBAGEVENDEN TIL JERUSALEM.

Ved at tænke lidt over de Lektier, som vi hidtil har haft, vil vi bemærke, at Gud altid har været god mod sine Børn og altid oprejst Mænd iblandt dem, som kunde lede dem paa de rette Veje, og han har ogsaa vist, at hans Ord altid gaar i Opfyldelse. Jeremias forudsagde Judæas Ødelæggelse og Folkets Bortførelse til Babylon, og paa samme Maade har Profeterne fra Tid til anden forudsagt de Begivenheder, som skulde ske, hvis Menneskene ikke forandrede sig og levede et bedre Liv, for at advare dem og give dem endnu en Chance til at omvende sig.

Nu kom en stor Velsignelse til hele det jødiske Folk, idet de blev tilladt at drage tilbage til deres eget Hjemland, og 42.000 benyttede denne Chance og drog med Serubabel som deres Leder tilbage. Denne Serubabel kan vel nærmest sammenlignes med den store Fører Josva, som førte Israels Børn ind i det forjættede Land efter Moses' Død.

Da de kom tilbage til Jerusalem, og da de ældre, som havde set den By i dens Pragt og Herlighed, saa den lagt

ode, blev de meget bedrovede. Alle de unge, som ikke huskede eller aldrig havde set dette, saa blot ved deres Ankomst alt, hvad der laa foran dem, som de skulde gore. De Mænd og Kvinder, som tog dertil, var fyldt med Begejstring og Tro paa at gore Jerusalem ligesaa pragtfuld som for. Hvor meget de opnaaede, vil bedst opdages ved nojere at studere de Lederes Liv, som kom efter dem.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

20. Januar.

ET HJEM I EN VIDUNDERLIG HAVE.

Tekst: Mos. 2: 8—25 og 3. Kapitel.

Sidste Sondag og Sondagen for har vi talt om to Hjem. Hvad hed det forste? Hvad hed det andet? De var begge meget store. Hver enkelt af os har nu et lille Hjem, men alligevel elsker vi dette Sted mere end noget andet. Hvorfor? Hvem bor der?

I Dag skal vi tale om det smukkeste Hjem. Det har størst Interesse, fordi det virkelig er det smukkeste Hjem, vi kender noget til her paa denne Jord, og det var ogsaa det forste Hjem paa denne store Jord. Gud skabte det.

Foreslaaet Oversigt:

1. Adam og Eva — vore forste Forældre.
   a) Deres himmelske Hjem. b) Deres jordiske Hjem — Eden. c) Hvorledes havde de det der?
2. Faldet.
   a) Herrens Befaling. b) Evas Overtrædelse. c) Adams Valg.
3. Deres Straf.
   a) De udvises af Edens Have. b) Adams og Evas Straf.
4. Guds Plan.
   a) Deres Bon. b) Engelens Besog. c) Deres Glæde.

Lad os af denne Lektie lære altid at gore, hvad der er ret.

---

27. Januar.

MENNESKETS TRE FØRSTE HJEM.

Engang kom en Mand forbi en Flok Born, som kom fra Skole, og han vilde gerne have alle Mennesker til at tænke over, hvad de vilde svare, om de blev stillet et Sporgsmaal. Han spurgte da Bornene:

»Hvor skal I hen?« — »Nu er vi færdige med Skolen for i Dag, saa nu skal vi hjem,« svarede de. »Hjem,« sagde Manden atter, »hvad er et Hjem?« (Hvad vilde I svare?)

»Hjem er et stort, hvidt Hus, som er beliggende i en stor Gaard,« sagde Robert.

»Nej, Hjem er en lille, gul Villa lige ved Gaden,« sagde Sussie.

Dorthea lo: »Hjem er en Lejlighed paa 2. Sal,« sagde hun.

»Hjem er det Sted, hvor Fader og Moder bor,« mente Tom.

»Nej,« raabte Sigrid, »det er det Sted, hvor Bedstemoder er.«

»Kære Børn,« sagde Manden, »sikken en Masse forskellige Forklaringer I giver mig paa, hvad et Hjem er. Kalder I virkelig saa mange Steder for Hjem?«

»Hjem er det Sted, hvor vi bor,« sagde John, »og vi bor alle paa forskellige Steder.«

Den kloge Mand rystede nægtende paa Hovedet, idet han sagde: »Jeg bor paa et Hotel for Tiden, og det er ikke for mig som et Hjem.«

Nu blev Børnene helt stille, for nu begyndte de at tænke. Efter et Øjeblik sagde Mary: »Jeg tror, at et Hjem et det Sted, hvor man bor sammen med nogen, som elsker os, og som er glade for at se os, naar vi kommer.«

»Dette er rigtigt,« svarede Manden. »Det var netop dette, jeg vilde have frem.«

Hvad mener I om denne Forklaring? Hvor mange Hjem har I haft? Hver især har i det mindste haft to. Hvor var vort første Hjem?

EN HENDELSE FRA ELDSTE Mc KAY'S DAGBOK.

Av *Henry A. Smith.* Oversatt av *Erling Magnesen.*

Ofte kommer der frem i nutiden en påminnelse om fjerne tider, bringende med sig kjære minner om behagelig tilbragte stunder, og tanker kommer frem, som får hjertet til å slå hurtigere. Av slik natur var et kort brev, fornylig mottatt av David O. McKay av de tolvs råd, til hvilket A. Hamar Reiser, sekretær i hovedbestyrelsen for søndagsskolen, henvendte min opmerksomhet. Det vil huskes av mange medlemmer i kirken, at eldste McKay, sammen med avdøde Hugh F. Cannon, forhenværende president i Liberty stav og ved sin død redaktor av Impr. Era, foretok en tur jorden

rundt til kirkens misjoner og besøkte alle unntagen den i Syd Amerika.

De forlot Salt Lake 4 dec. 1920, efterat de hadde vært ordinært 2 dage før. De kom tilbake 20 dec. 1921. De hadde mange herlige oplevelser på sine besøk til de hellige i de forskjellige deler av verden, og mange av disse huskes fra tid til annen, når noget usedvanlig skjer som bringer dem frem i sindet. Dette brev mottatt av David O. McKay var fra Mrs. William G. Sears, konen til presidenten over den Samoanske misjon. Den inneholdt følgende:

Kjære bror,

»Igår besøkte vi sammen med de hellige kirken i Sauniatu. Vi hadde en frydfuld tid. Der blev holdt en fest der den 31 may. Jeg sender et kopi av programmet, da jeg antok du vilde være intersert i samme:

»Festligholdelsen av McKay dagen.«

»De sidste par dager har vært meget stormfulle, men idag er det pent vær. Stundens høitidelige ånd blev følt av alle de forsamlede hellige og ved lekene holdt til ihukommelse om eldste David O. McKay's besøk til Samoa for 13 år siden. Et møte blev holdt i kapellet kl. 8 om morgenen under presidium av eldste Lewis N. Tenney.

Følgende program: Åpningssang side 14, bønn av Malopito. Annen sang side 28 fulgt av et utvalgt nummer av hornmusikken. Den første taler var Pulusi, som forklarte meningen med dagen, og hvorfor vi festligholdt den. Efter den sang skolen. Efter denne sang talte Fogiaii og opfordret de hellige til å leve slik, at de kunne bli verdige til McKay's velsignelser. Eldste Tenney talte, hvorefter en sang blev sunget av skolen »Hør o Himmel«. Slutningssang side 137. Taksigelse av Taitele. Der var seks personer tilstede, som var der den dagen, eldste McKay gav sin velsignelse. Der var 14 tilstede, som har set ham. Efter møtet marsjerte de hellige i opstilling til sten monumentet, hvor musikken spilte et annet stykke, efter hvilket Pulusi gav en forklaring over meningen med dette monument. Musikken spilte igjen, og de hellige sang »Lou Nuii Saunitiatue«. Togiaii gav den avsluttende bøn, og efter disse møter blev der avholdt fest. Alle landsbyens hellige var tilstede.«

Efterat jeg hadde lest dette brev og var blitt temmelig opmerksom ved det, ønsket jeg å få vite mer om samme og få spesielt rede på, hvorfor monumentet var opreist til ihukommelse om eldste McKay, og hvorfor hans og Cannons besøk til Saunitau var gjenstand for en årlig fest. Jeg spurte McKay om grunnen, og han gjengav til mig en av de mest storslagne hendelser, jeg har hørt om. Jeg bad om hans til-

latelse til å publisere historien, som han hadde fortalt den, og tillatelsen blev gitt mig. Han anskaffet dagboken fra det uforglemmelige år og bladet til siden for 31 mai 1921 og der, fra linjer skrevet av eldste McKay, mens hendelsen fremdels var varm i hans hjerte, hentet jeg følgende historie:

»Fedre og modre kom efter velsignelser for sig selv saavel som for sine barn, og vi mottok dem like til en time efter den fastsatte tid for vor avreise. Sunde, sterke barn likesom de, der var syke og truet med blindhet blev velsignet, saa hengivent og opriktig bønnlig, som vore sjæle kunne velsigne. Da vi kom ut fra vort rum, fandt vi folket opstillet i to rækker fra vor dør ut over gressplenen og til gaten, mødrene nærmest, så fedrene og sist ungdommen og barnene. De var blit fortalt, at vi fikk ikke tid til å trykke deres hender, så de hadde arrangert en avskedssang. Denne begynte de å synge, da vi kom ut. Bror og søster Adams først, fulgt av br. Cannon og jeg kom sidst og trykket enhvers hånd. Da disse varmhjertede søstre begyndte at kysse min hånd og gråte, følte jeg en temmelig om følelse komme over mig, hvilken nådde høiden, da deres gråt hindret dem fra å synge. Da jeg tilslut kom til gamle broder Saimasina, hvis eneste siste ønske, som han hadde sagt, nu var innvilget, la jeg mine armer rundt ham og lot tårene springe frem, mens han hulket ved mit bryst. Alle sammen var nu i gråt. Staute gamle Papo, landsbyens overhode, hikstet som et barn og hang på oss, som om vi var hans sønner. Kippen også kastet sig rundt min hals og gråt høit. Endelig hadde den siste smågutt trykket vore hænder, så med tåreslørede øine gik vi sagte over mot bakken, hvor vore hester ventet. Musikken ved porten spilte »Tafa, my Feleni«, mens folket stod og vinket farvel. Da en sving på veien tok dem ut av syne, tenkte jeg, at jeg aldrig hadde sett en mer imponerende offentlig farvel. Just som vi hadde steget tilhest, så vi over mot svingen ved broen, og der så vi flokken med musikken i spissen komme mot oss. Før vi kunne få komme oss igang, samlet de sig atter rundt oss, ivrig efter ennu et håndtrykk. Det var i sandhet rørende å se den gamle patriark Saimasina skubbe sig frem forå nå min utstrakte hånd. Fra det sted ned til veien, som fører til sjøen, er der en retlinjet grassbevokst sti med høie trær på sidene. Som vi red sakte bort over den myke allé, fulgte folket, med musikken, som om de ikke kunne gjøre sig fortrolig med eller makte adskillelsen. Vi hadde et forsprang på kanske en kvart mile, da jeg følte å si: »Jeg tror, vi skulde snu, og efterlate vor velsignelse her i denne skjønne lund.« »Jeg tror, det er inspirasjon,« sa br. Adams. Da vi nærmet oss forsamlingen, kunne jeg ikke

undgå å legge merke til den imponerende omgivelse. Den grønne allé oplinjet med statelige trær, hvis infiltrede grener dannet en hekk, som var endelos like til landsbyen, kvinnenes hvite kjoler og musikkguttenes røde turbaner stakk frem i en nydelig motsetning til de forskjellige nuanser av grøt, som omgav dem. Det var en opstilling og en anledning verdig de beste bestræbelser av den mest talentfulle kunstmaler. Jeg steg av hesten og hang min paraply på en overhengende gren, og Kippen fortalte dem, hvorfor vi var kommet tilbake. Deres hulking overdøvet min stemme, da jeg begynte min bønn, men de blev mer rolig, eftersom jeg fortsatte, og deres »Amen« var tydelig og bestemt ved slutningen. Jeg vil nu nedskrive, hvad som skjedde senere på dagen, men som ikke kom til vor kunnskap før ankomsten av to eldster den følgende eftermiddag. Efterat de hadde sett oss ut av syne, returnerte de alvorlig til landsbyen og gik til sine hytter. Kippen, som hadde vært vor tolk, sat sig straks ned og skrev bønnen, som han husket den. Han og nogen andre fik da den ide at begrave et kopi på det sted, hvor jeg hadde stått, og legge en stenhaug over for å markere pladsen. Det synes, som om forslaget ikke før var bestemt, før det blev satt i virkelighet. Landsbyklokken ringte, folket samlet sig, planen fremlagt og godkjendt, og ennu engang vandret flokken til avskedsstedet. Her var bønnen oplest, et hul gravet og flasken, i hvilken kopiet var forseglet sammen med en oversikt over dagens begivenheter begravet under en stenhaug, hvert familie hode kastende en håndfull eller to med muld for å hjelpe med i tilkastingen. Den gren, hvorpå min paraply hang, blev tatt med hjem til landsbyen som en erindring, og skritt blev tatt til å reise et monument på, hvad både de og jeg anså for å være et hellig sted. Følgende er innholdet av den bønn, som blev opsendt ved anledningen:

»O Gud vor Himmelske og Evige Fader, der har vært mange imponerende avskjeder mellem dit folk og dine utvalgte tjenere i Frelserens dage og i vor tid. Apostlene Peter og Paulus, med sine medarbeidere Timotheus, Markus, Lukas og andre, har uten tvil grått mangen en tåre ved å byde stemningsfulde farvel; men vi er sikker på, at ved ingen leilighet har en mer hengiven samfølelse vært uttrykt, enn den som har vist sig her idag. Du ser, Himmelske Fader, med hvilken alvorlig og sorgfull følelse vi byder hverandre farvel her i denne vidunderlige lund, et av dine »første Templer«. Hellige Fader, se ned på disse gode mennesker med øm kjærlighet og nåde. Beskytt dem, i deres landsby, fra alle onde inflydelser. Velsign deres ledende menn, at de virkelig kan være gode og vise hyrder for denne lille hjord,

og maa ingen brølende løver i form av ondskap og likegyldighet blande sig med dem »uten å spare flokken«. Velsign mødrene, de unge menn og unge kvinder og spesielt de småbarn. Vær nådig mot de små, hvis syn er truet og andre som dine tjenere har administrert til. Vi anroper dig om å helbrede de syke og gjengi sundhet og styrke gjennem deres tro og hengivenhet til dem, som er angrepet. Må din fred dvele her i landsbyen Saumatu. Fader, fruktbargjør i din kjærlighet deres henders arbeid som strever for livets opphold av nødvendigheter, og må de ha overflod av føde og klær. Må deres plantasjer bære produktive frukter nødvendig til lokale forhold, men la harmoni, over alt, bo i deres hjærter og deres hjem. Vor Fader, må de ha en klar forståelse av dine sannheter og gjøre en hurtig fremgang i å samle kjennskap til dig og dit guddommelige verk. I kraft av det apostelskap og med prestedømmets myndighet, med hvilket du har beskikket mig, besegler jeg disse velsignelser på disse dine hellige. Må denne avsked og disse velsignelser bli, gjennem din kraft og nåde, en hellig velsignelse til dem og til oss, vi beder i ydmyghet og i vor Herre Jesu Kristi navn Amen.«

Skjønt det begynte å regne, da vi forlot konferanse huset, så stoppet det efter et par minutters forløp, og vi red de tyve mile til Pesega uten å bli våt. Dette var merkelig, for det regnet kraftig om eftermiddagen i Sauniatu og øsregnet i Pesega. Femten minutter efterat vi kom til misjonshuset, regnet der paa gammel god orkanaktig vis. Vi gik til ro følende lykkelig og taknemlig for samværet og oplevelsen av en av de mest uforglemmelige dager på vor tur, ja i sandhet i vort liv. »O, jeg vil aldrig glemme dig, Samoa e le galo atu.« Idag avmerker et tiltrækkende monument, opreist under presidenten over den Samoanske misjon John Q. Adams direksjon og avsløret av hans datter Beth Adams, stedet, hvor eldste McKay trykket alle de tilstedeværendes hender. Ved dets fot er indrisset følgende indskribsjon:

»Idag tirsdag 31 mai 1921 stod apostlen David O. McKay like over på den annen side av elven og erklærte en minneverdig apostolisk velsignelse på de tilstedeværende Sauniatu's hellige, en passende avslutning på et fullkomment besøk. Samoas kjærlighet er således uttrykt: Mizpali O Le Faa Iloga Lene. O Le Alofa Atoatoa O Agoma To Misa Makei Mea Meisa Kanona.« Hvert år i 13 år har »McKay dagen« nu vært festligholdt. Det er blit en hellig dag i Sauniatu, Samoa.

Denne artikkel fra »Deseret News« gjorde et saa dypt intrykk på mig, at jeg måtte oversette den. Muligens er der nogen av de hellige her i Norge, som vil føle en inderlig

varm taknemlighet i sit hjærte ved å lese den. Jeg håper, den ikke har mistet sin inderlighet ved oversettelsen. Hellige! *Vi* har i sannhet Herrens tjenere iblandt oss.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat fra Side 552.)

De tre sad i nogen Tid hensunkne i Tanker. Da sagde Kongen: »Fortæl os lidt om Lønforholdene her. At ordne disse paa rette Maade har altid voldt os store Vanskeligheder.«

»Ja, i de Dage, da hvert Menneske maatte sorge for sig selv først og ikke tog noget Hensyn til sin Næste, var der en uafbrudt Kamp for Tilværelsen; man søgte at faa saa meget som muligt for sit eget Arbejde og at give saa lidt som muligt for andres Arbejde. Saadanne Tilstande var uundgaaelige under de daværende Forhold, og de foraarsagede stor Splid og Uenighed, hvilket nu lykkeligvis er ophørt. De, som slutter sig til denne forenede Orden, maa ved Indtrædelsen hellige al deres Ejendom til Herren. Derefter faar hver et Husholderskab, der svarer til hans Fornødenheder og hans Evne til at arbejde og tage Vare paa sit Gods. Børn modtager deres Ophold og alle Fornødenheder hos Forældrene, til de naar Myndighedsalderen, hvorefter de ogsaa faar et Husholderskab.«

»Er Lønnen ens for alle?«

»Nej, af den meget gode Grund, at alles Fornødenheder ikke er ens. Ifølge det gamle System vilde Bestyreren af denne Fabrik for Eksempel modtage en Gage af mindst Doll. 5000,00 aarlig, medens de Mænd, der udførte det fysiske Arbejde, næppe vilde faa en Tiendedel af denne Sum.«

»Ganske rigtigt,« bemærkede Remand. »Tilbud og Efterspørgsel regulerer disse Ting. Bestyrere er faatallige, medens der er fuldt op af almindelige Arbejdere.«

»Men, kære Ven, vi har ingen almindelige Arbejdere. Det er lige saa vigtigt, at et Bord er samlet og fuldført paa rette Maade, som at denne Fabrik har en Bestyrer. Hos os kan ingen Mand sige til en anden: »Dig har vi ingen Brug for«. Der er Brug for alle, enhver har sin Plads i Samfundet og understøtter hinanden. Polereren og Savskæreren bør derfor

forsynes med alle Livsfornødenheder, ligeledes Bestyreren — men ikke med mere. Hvad skulde denne i Grunden have mere for? Hvad skulde han bruge det til?«

»Han kunde jo sætte det i Sparekassen, anbringe det i et eller andet Foretagende,« svarede Remand.

Paulus smilte. »Hvad Fordel kunde et Menneske have af at opsamle Rigdomme, naar alle hans Fornødenheder er ham sikret, saa længe han lever, og ligeledes hans Børns efter ham? Vi har kun een Bank her — Herrens Forraadshus, og alle Indtægter og Overskud fra alle vore Foretagender gaar dertil. Men tilbage igen til Lønsporgsmaalet — jeg véd tilfældigvis, at Bestyreren af denne Fabrik er en Mand, hvis Ægteskab hidtil har været barnløst. De er begge meget fordringslose i deres Livsførelse. Træskæreren, som vi talte om, har en stor Børneflok. Hans Livsfornødenheder er større end Bestyrerens, hvorfor han modtager en større Betaling. Det er retfærdigt, er det ikke?«

»Jo, teoretisk set synes det at være rigtigt nok,« svarede Remand, »men Gennemførelsen af et saadant System vilde, i det mindste hos os, foraarsage en Mængde Forviklinger og Forstyrrelser.«

»Muligvis,« sagde Paulus. »Vi er heller ikke fuldkomne her endnu. Saalænge vi lever i Forkrænkeligheden, har vi Svagheder at kæmpe med; men De maa huske paa, at vi betragter enhver Mand som en Broder og Ven, og som jeg allerede har sagt, har vi Herrens Aand til at staa os bi i dette. Dersom vi alligevel skulde forglemme vore Pligter og være uretfærdige eller hensynslose overfor andre, da vil Herren selv, hvis Trone er i vor Midte, tilmaale enhver, hvad han har gjort sig fortjent til.«

Paulus rejste sig, og de andre fulgte ham ærbødigt ud i det parklignende Anlæg, der omgav Fabrikken. De vandrede langsomt henad en af Gangene, medens de fortsatte Samtalen.

»Hovedanken mod alle den Slags Lighedssystemer,« bemærkede Remand, »er, at de tager Lysten og Trangen til at arbejde bort.«

»Har I set ledige Folk i og omkring Zion?« spurgte Føreren.

De maatte besvare dette benægtende.

»Den nye Orden har ikke taget Sporen til Arbejde bort; den har blot forandret denne fra en lavere til en højere. Vi har ikke Raad til at arbejde for Penge som et Endemaal. Rigdom er hos os blot et Middel til at naa Maalet, hvilket er at tilvejebringe Frelse og Ophøjelse for Menneskeslægten som et Hele, saavel som individuelt. Rigdom blev ikke skabt

til Brug for Menneskets personlige Selvophøjelse, og dens Magt til at gøre Fortræd er i Virkeligheden taget bort derved, at alle Mennesker har, hvad de behøver i enhver Henseende. Erhvervelsen af verdslig Rigdom var tidligere den Maalestok, hvorefter Menneskenes Fremgang og Lykke bedømtes. Det var i Sandhed en daarlig Maalestok.«

»Hvad er da eders Maalestok nu?« spurgte Kongen.

»Den største af alle iblandt os er alles Tjener. Den, der yder det bedste, han formaar i den Stilling, han indtager, og skænker Resultatet af sine Bestræbelser til Samfundets Gode, er rig. Mængden gør ikke altid Udslaget; thi Gartneren, der forsyner os med de mest udsøgte Grøntsager, er regnet ligesaa højt som ham, der graver det lødigste Guld ud af Bjerget. Hvem bliver i eders Hjemland betragtet for at være Historiens største Skikkelse?«

Hverken Remand eller Kongen svarede paa dette Spørgsmaal.

»Jeg skal ikke presse eder for et Svar,« fortsatte Paulus. »I forstaar uden Tvivl, hvad vort Synspunkt er. Den, der udfører den største Velgerning, som kommer det største Antal Mennesker tilgode, er den største iblandt os. Det var vor Herre og Mester. »Og jeg skal, naar jeg bliver ophøjet paa Jorden, drage alle til mig«, sagde han, og dette gaar nu i Opfyldelse. Paa samme Maade er den største iblandt os den, der tjener os bedst.«

De satte sig paa en Bænk og saa Arbejderne begive sig hjem til deres Middagsmaaltid. Det var et interessant Syn for de to Fremmede. Mændene saa saa lykkelige og tilfredse ud, at Kongen lagde Mærke dertil og lod en Bemærkning falde derom.

»Ja,« svarede Paulus, »hvorfor skulde de ikke være tilfredse? Naar jeg tænker paa hensvundne Tider, da saa mange Mennesker maatte kæmpe fortvivlet for blot at opholde Livet, da Mænd, Kvinder og Børn maatte tigge om Arbejde og levede i Elendighed og Nød, medens mange andre svælgede i Luksus og alle Livets Behageligheder — naar jeg tænker paa dette, da kan jeg ikke prise Herren nok for, hvad Han har gjort for os.«

»Hvor lang er disse Mænds Arbejdstid?« spurgte Remand.

»Arbejdstiden afhænger af Arbejdets Beskaffenhed, uagtet selv det mest anstrengende Arbejde nu er meget lettere og behageligere end tidligere, takket være vore arbejdsbesparende Maskiner. Fra tre til fire Timer regnes i Reglen for en Dags Arbejde. Nogle foretrækker at arbejde den fastsatte Tid hver Dag og saa benytte Resten af Dagen til andre Ting. Andre arbejder hele Dagen for en Uge maaske, hvilket giver

dem en Uges Frihed. Andre igen ønsker maaske mere Tid til deres eget Brug, hvorfor de arbejder stadigt et Aar og har saaledes et Aar til sig selv.«

»Og hvad bruger de al denne Fritid til?« spurgte Kongen.

»Det meste af den bruges til at arbejde i Herrens Templer, hvor de frelsende Ordinancer udføres for dem, som ikke selv havde Lejlighed til at annamme dem, medens de levede paa Jorden; men der udfores ogsaa mange andre Ting. Opfinderen, for Eksempel, ofrer sin Tid paa at forbedre sine Opfindelser, og de, der ønsker at studere en eller anden Videnskabsgren, har Lejlighed dertil; nogle bruger deres Fritid til Rejser.«

»Er der ingen Konkurrence iblandt eder?« spurgte Remand. »Det forekommer mig, at en saadan Tilstand vilde bringe Stagnation.«

»Vi har tværtimod en meget skarp Konkurrence,« var Svaret; »en Konkurrence af den højeste Type, der bringer os den mest fuldkomne Arbejdslyst og Iver. Hver søger at opnaa det storste og bedste Resultat og at bringe det største Udbytte til Forraadshuset. Da De nærmede Dem Byen, lagde De uden Tvivl Mærke til de godt vedligeholdte Haver og Marker, der strækker sig milevidt ud i Landet. Mellem Forvalterne af disse Jorder er der den skarpeste Konkurrence for at se, hvem der kan frembringe de bedste Produkter. En lignende Kappestrid finder Sted mellem de forskellige Industrier og Virksomheder i Zion, saa De ser, at der ikke mangler Tilskyndelse til Arbejde iblandt os, men Maalet er at udrette saa meget godt som muligt og ikke at fostre personligt Begær eller Havesyge.«

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Gud virker iblandt os 25
Et Missionærmøde 30
En Beskrivelse af Jesu Kristi Person 32
Den Danske Mission 34
Søndagsskolen: 35
Redaktionelt 36
En Hendelse fra Eldste Mc Kay's Dagbok 40
Kronet med Herlighed 45

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording A/S.